

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **Y. C. P.** (alias J. C. P.)
nar. X, státní příslušnost Kubánská republika
t. č. pobyttem X
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská
939/4, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 23. 6. 2021, č. j. MV-101516-3/OAM-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

1. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu poprvé dne 8. 1. 2015. Žalovaný mu rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015 neudělil azyl podle § 12, § 13 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ale udělil mu doplňkovou ochranu podle § 14a uvedeného zákona na 24 měsíců. Žalovaný neshledal, že by žalobci hrozilo na Kubě pronásledování z důvodů uváděných v průběhu řízení (žalobce uvedl, že je gay a transvestista, a z tohoto důvodů mu hrozí vězení, neměl svobodu projevu a byl diskriminován, také nesouhlasil s politickým režimem na Kubě), nebylo však možné vyloučit nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť politická a bezpečnostní situace je natolik neuspokojivá, že nezaručuje bezpečný návrat.
2. Žalobce nepožádal o prodloužení udělené doplňkové ochrany a dne 4. 4. 2017 podal druhou žádost o mezinárodní ochranu. Řízení o této žádosti bylo dne 4. 5. 2017 zastaveno podle § 25 písm. j) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele. K žalobě žalobce Krajský soud v Hradci Králové toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný poté řízení dne 15. 10. 2018 opět zastavil.
3. Dne 2. 7. 2018 podal žalobce třetí žádost o mezinárodní ochranu, řízení o této žádosti žalovaný zastavil rozhodnutím ze dne 15. 10. 2018 opět podle § 25 písm. j) zákona o azylu. Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal.
4. Dne 28. 1. 2019 podal žalobce čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný konstatoval, že se jedná o opakovanou žádost, nicméně posoudil ji meritorně rozhodnutím ze dne 19. 8. 2019 a mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalovaný mimo jiné uvedl, že má po posouzení všech žalobcových výpovědí pochybnosti o jeho věrohodnosti. Žalobce podle něj účelově vygradoval své tvrzené aktivity (účast na manifestacích proti režimu a za práva transsexuálů). Jeho tvrzení jsou navíc natolik obecná a neurčitá, že mohou vycházet z běžné znalosti poměrů na Kubě, nikoliv osobních prožitků. Jako důvod odchodu z vlastní uvedl diskriminaci z důvodu sexuální orientace a s tím související opakované zadržení policií, násilné chování policie a nemožnost najít si zaměstnání. Podle žalovaného ze zpráv o zemi původu vyplynulo, že na Kubě nedochází k soustavné diskriminaci LGBT osob, byť může mít sexuální orientace vliv na výběrové řízení na pozice v odvětvích, které jsou považována z hlediska režimu za citlivé. Podle žalovaného nebyla situace osob s odlišnou sexuální orientací na Kubě jakkoliv kritická, nečelily ze strany státních orgánů ani bezpečnostních složek pronásledování, jejich situace se naopak rok od roku zlepšuje. Byť nelze vyloučit individuální negativní chování soukromých osob či příslušníků bezpečnostních složek není to běžným jevem. Žalobce sice uvedl, že byl několikrát zadržen policií, ale z jeho výpovědí vyplynulo, že tomu tak nebylo z důvodu jeho sexuální orientace, ale z důvodu jeho chování na veřejnosti, které mohlo být kvalifikováno jako výtržnictví, a protože nebyl zaměstnán. Žalobce nebyl nikdy obviněn, trestně stíhán ani odsouzen. K tvrzení, že byl žalobce na Kubě znásilněn a nakažen virem HIV žalovaný uvedl, že se jednalo o nezákonné počínání soukromé osoby. V případě, že policie nebrala jeho stížnost vážnost, měl se před odchodem z vlasti pokusit podat stížnost o nadřízených orgánů. Žalovaný navíc vyjádřil pochybnosti o tomto tvrzení, neboť jej žalobce zmínil poprvé až ve své třetí žádosti. K tvrzení žalobce, že nemohl nalézt práci, protože se oblékal jako žena, žalovaný uvedl, že žalobce nijak neprokázal, že se vůbec o nalezení zaměstnání aktivně snažil. Žalovaný se také zabýval zdravotním stavem žalobce, zejm. v souvislosti s nakažením virem HIV. Žalobce uvedl, že nemá žádné akutní zdravotní problémy. Ze zpráv o zemi původu vyplynulo, že léčba onemocnění virem HIV je na Kubě dostupná a

bezplatná. Dále žalovaný konstatoval zlepšení situace kubánských občanů ohledně možnosti vycestování z vlasti a návratu ze zahraničí. Nová právní úprava je kubánskými státními orgány respektována. K ojedinělým incidentům dochází pouze v případě opozičních aktivistů. Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal.

5. Dne 16. 6. 2021 byl žalobce zadržen při kontrole Policie ČR v klubu Drake's v Praze. Žalobce nedisponoval žádným platným dokladem totožnosti a byla u něj nalezena bílá sypká látka v množství 0,42 g, přičemž žalobce uvedl, že se jedná o kokain. Z informací Schengenského informačního systému vyplynulo, že se jedná o nežádoucí osobu. Tento záznam byl učiněn Itálií s dobou platnosti od 21. 6. 2018 do 31. 5. 2024. Dne 17. 6. 2021 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zákazu vstupu byla stanovena na 2 roky. Dne 17. 6. 2021 bylo žalobce rovněž zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, protože byl evidován v informačním systému smluvních států.
6. Dne 21. 6. 2021 žalobce v zařízení pro zajištění cizinců požádal (popáté) o mezinárodní ochranu. Důvody žádosti neuvedl.
7. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zastavil řízení o posledně uvedené žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť shledal, že se jedná o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Žalovaný shrnul pobytovou historii žalobce a řízení o jeho předchozích žádostech. Konstatoval, že v první žádosti žalobce uvedl jako důvod žádosti problémy kvůli sexuální orientaci a zatčení policií při účasti na demonstracích. Dále uvedl, že na Kubě nesežene práci, protože je transsexuál a transvestita. Ve své druhé žádosti tyto důvody zopakoval. Vyjádřil obavu, že bude uvězněn, protože nepracoval. Ve třetí žádosti zopakoval tytéž důvody, nově uvedl, že byl znásilněn jiným mužem a nakažen virem HIV. Tytéž důvody uvedl i ve čtvrté žádosti. Nyní žalobce ve své páté žádosti neuvedl vůbec žádné důvody, přestože byl poučen, že s ním žalovaný nebude provádět žádné další správní úkony, v rámci nichž by mohl svou žádost případně doplnit, a musí tedy tak učinit on sám ve své žádosti. Žalobce tak však neučinil. Neuvedl tedy žádné nové skutečnosti oproti skutečnostem tvrzeným v předchozích žádostech, ani nepoukázal na změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona.
8. Po vyhodnocení informací o zemi původu („Informace OAMP MV ČR – Kuba – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 30. 4. 2021 a „Informace OAMP MV ČR – Kuba – „Sexuální menšiny““ ze dne 16. 6. 2021) žalovaný neshledal žádnou relevantní změnu od doby, kdy byl meritorně posouzena poslední předchozí žádost žalobce, tj. od srpna 2019. Žalovaný rovněž podotknul, že žalobce podal žádost až po zadržení Policií ČR pro nelegální pobyt, je zřejmé, že se jedná o prostou snahu o zmaření správního vyhoštění. Žalobce zde pobýval nelegálně několik let a neposkytoval součinnost v rámci předchozích správních řízení ani se zjevně nesnažil svou pobytovou situaci řešit.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 2 odst. 1, § 11a odst. 3, § 12 a § 14a zákona o azylu, čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní

ochranu (dále jen „přijímací směrnice“, čl. 3 a 4 Úmluvy o ochraně lidských práva a svobod, čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 2, 3 a 5 Úmluvy o odstranění všech forem diskriminace žen.

10. Žalobce se identifikuje jako transgender žena (nachází se v procesu tranzice, od 14 let užívá hormon Cipresta) a je HIV-pozitivní. Z těchto důvodů je zvláště zranitelnou či přinejmenším potenciálně zranitelnou osobou. Tyto charakteristiky žalobce kvalifikují podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) jako zranitelnou osobu. Kategorie zdanitelnosti v zákoně o azylu a přijímací směrnici neobsahují taxativní výčet. Žalobce může mít s ohledem na uvedené okolnosti specifické potřeby z hlediska přístupu ke zdravotní péči v zemi původu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zranitelnost žalobce nijak nezohlednil ani nezmínil a nepřizpůsobil tomu řízení. Z toho plynou pochybnosti, zda žalovaný postupoval v dobré víře. Rozhodnutí žalovaného je proto podle žalobce nepřezkoumatelné. Žalovaný nezjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, pokud žalobce neidentifikoval jako zranitelnou osobu. Je přitom namístě, aby bylo se zranitelnými osobami zacházeno zvláště citlivě a byla zohledněna např. jejich omezená schopnost zorientovat se v azylové proceduře.
11. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné. Žalovaný tvrdí, že žalobce neuvedl žádné důvody podání žádosti, zároveň však tvrdí, že motiv žalobce je totožný s motivem předchozích žádostí. S žalobcem neproběhl ani jediný úkon ve věci jeho žádosti, žalobce tedy nedostal žádnou příležitost své důvody objasnit. Žalovaný tedy nemůže znát motivy žádosti. Podle žalobce měl žalovaný motiv žalobcovy žádosti sám zjišťovat. S ohledem na jeho zranitelnost nebylo spravedlivé požadovat, aby důvody žádosti, případné nové skutečnosti či změnu okolností uvedl hned při podání žádosti. Navíc zásadní nové skutečnosti měly být žalovanému známy z úřední činnosti (ze spisu o správním vyhoštění).
12. Žádost žalobce měla být v jeho konkrétním případě posouzena jako opakovaná, nikoliv jako další opakovaná. Jedná sice o jeho pátou žádost, nicméně první žádost byla úspěšná. V případě druhé a třetí žádosti nebylo vydáno meritorní rozhodnutí. Až v případě čtvrté žádosti bylo vydáno zamítavé meritorní rozhodnutí. Smyslem institutu dalších opakovaných žádostí je oddělit žádosti, které jsou jednoznačně účelové, podané pouze za účelem legalizace pobytu. Podle žalobce je při posouzení, zda se jedná o další opakovanou žádost, třeba započítat pouze žádosti, které skončily s negativním výsledkem. Zákonodárce pravděpodobně nepředpokládal, že pokud bude žadatel s první žádostí úspěšný, dostane se do situace, kdy bude muset žádat opakovaně. Žalobce připustil, že se do současné situace dostal i v důsledku své vlastní liknavosti, ale možná tomu tak bylo právě s ohledem na jeho zranitelnost a těžkosti v životě. Opakující se problém (nenahlášení adresy pobytu a nevyužívání opravných prostředků) svědčí snad i o dezorientaci žalobce v azylovém řízení.
13. I pokud by měla být žádost posouzena jako další opakovaná, nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu. V případě žalobce existují nové okolnosti, které mohou mít vliv na posouzení jeho žádosti, přestože byla podána z totožných nebo obdobných motivů jako předchozí žádosti. Žalobce totiž prošel (cca před dvěma měsíci) plastickou operací prsou a pozadí. Jeho femininní zevnějšek tak neodpovídá mužskému pohlaví uvedenému v dokladech, což jej může dostat do náročnějších situací. Nebude se moci např. chránit před pronásledováním tím, že by svou genderovou identitu skrýval.

14. V případě žalobce existují závažné důvody se domnívat, že by mohl být v případě návratu do země původu terčem pronásledování nebo utrpět vážnou újmu. Pro udělení mezinárodní ochrany by se přinejmenším kvalifikovat mohl, a to přinejmenším ve formě doplňkové ochrany, a to s ohledem na špatný přístup ke zdravotní péči s ohledem na jeho potřeby jako HIV pozitivní transgender ženy v procesu tranzice. S ohledem na postavení LGBT osob na Kubě by se rovněž mohl kvalifikovat pro udělení azylu. Tyto skutečnosti nebyly ve správním řízení řádně posouzeny.
15. Žalobce v řízení o správním vyhoštění uvedl, že by mu jako trans osobě hrozilo na Kubě vězení. Přestože žalovaný vyšel z „Informace OAMP MV ČR – Sexuální menšiny“, nelze přehlédnout, že tento materiál se věnuje převážně situací gayů a leseb, nikoliv situaci trans osob. Jejich situace je specifická, mají menší šanci „splýnout s davem“. Nejedná se o osoby s menšinovou sexuální orientací, ale o osoby s menšinovou genderovou identitou. Již samotný název dokumentu naznačuje nedostatečné uchopení problematiky ze strany žalovaného. Shromážděné podklady byly proto nedostatečné.
16. Z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že LGBT osoby mohou na Kubě čelit řadě problémů. Podle mezinárodních médií kubánská vláda v minulém roce zakázala „pochod hrlosti“. Během nepovoleného shromáždění byly zadrženy tři osoby. Podle mezinárodní organizace ILGA čelí transgender ženy často policejním razím, které je mají podle úřadů „chránit“ před propadem do nucené prostituce. Jsou zadrženy a odvedeny na policejní stanici, kde jim je vystavena pokuta a je jim vyhrožována, aby se neoblékaly „jako ženy“. Následujícího dne jsou propuštěny. V některých případech je policie může zařadit do seznamu osob vykazujících „protispolečenské“ chování. Podle zprávy Ministerstva zahraničí USA zákon na Kubě zakazuje diskriminaci na základě sexuální orientace, ale nerozšiřuje stejnou ochranu na transsexuální nebo intersexuální jedince. Podle Human Rights Watch mnoho leseb, gayů, bisexuálů a trans osob trpí násilím a diskriminací, zejména a v nitru země.
17. Podle žalobce je proto zřejmé, že trans osoby trpí na Kubě diskriminací. V případě návratu do země původu tak žalobci hrozí diskriminace, pronásledování nebo vážná újma z důvodu genderové identity, kterou nebude s to skrývat s ohledem na plastickou operaci prsou a pozadí, přestože v dokladech má uvedeno mužské pohlaví. Žalobce se domnívá, že jej kubánské státní orgány nebudou schopny ochránit před pronásledováním soukromých osob, příp. by se mohly samy stát původci pronásledování.
18. Zároveň žalobce namítá, že nebude mít na Kubě přístup ke specifické lékařské péči, kterou vyžaduje jeho zdravotní stav (HIV, hormonální léčba). Žalovaný se žalobce nijak nedoptával, jaké bere léky a následně neověřil, zda k těmto lékům bude mít přístup ani zda bude mít přístup k hormonální léčbě. Z veřejně dostupných zdrojů přitom vyplývá, že zdravotní systém na Kubě vykazuje určité nedostatky.
19. K žalobě žalobce přiložil vlastnoručně psané prohlášení. Uvedl, že je transsexuální ženou, byl týrán a mlácen policií. Dávali jej do vězení, protože byl na demonstraci proti komunismu a špatnému zacházení vůči QTBI osobám. Žalobce patří k organizace CUBDESIDE, kterou V. M. P.. Žalobce je oponentem režimu a bránil na Kubě lidská práva. Byl mnohokrát ve vězeních, která jsou nelidská. Na Kubě se bojí uvěznění. Na Kubě není svoboda projevu. Zemřou tam miliony lidí s nemocí jako má žalobce.

III. Vyjádření žalovaného a další podání účastníků

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobce ve své páté žádosti neuvedl vůbec žádné důvody. Žaloba proti usnesení o zastavení řízení nemůže v takovém případě sloužit jako prosto pro konstrukci azylového příběhu žalobců, kteří nesplnili svou povinnost uvést důvody své další opakované žádosti. Přesně tímto způsobem je však žaloba sepsána. Žaloba je podle žalovaného neopodstatněná a v některých částech absurdní, protože je žalovanému vytýkáno, že nezohlednil problémy a obavy, které žalobce tvrdí až v žalobě. Napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné, neboť pokud se na počátku strany 3 hovoří o „stejných důvodech“ jedná se o rekapitulaci předchozího řízení ve věci čtvrté žalobcovy žádosti. Dále je naopak jednoznačně konstatováno, že žalobce v současné páté žádosti žádné důvody neuvedl. Dále žalovaný nesouhlasil s výkladem § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Toto ustanovení nestanoví žádnou podmínku „negativního rozhodnutí“.
21. V doplnění žaloby doručeném dne 30. 7. 2021 žalobce uvedl, že došlo k vyzrazení jeho identity kubánským státním orgánům. Žalobce byl dne 20. 7. 2021 účasten telekonference s pracovníkem zastupitelského úřadu Kuby, kterou zprostředkovala cizinecká policie. Tato konference byla pravděpodobně zorganizována s cílem zajistit identifikaci žalobce za účelem vystavení náhradního cestovního dokladu za účelem realizace správního vyhoštění. Pracovník zastupitelského úřadu se žalobce na jména jeho příbuzných a zjišťoval další informace týkající se jeho identity. Žalobce nabyl dojmu, že je danému pracovníkovi známo, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu, a požádal jej, aby nedošlo k odvetným opatřením vůči jeho rodině. V předchozí komunikaci se správními orgány přitom žalobce kontaktování zastupitelského úřadu odmítl (viz žádost o zjištění totožnosti ze dne 17. 6. 2021). Před konáním pohovoru nebyl žalobce poučen, zda je oprávněn účast odmítnout.
22. Podle žalobce došlo ze strany cizinecké policie k porušení § 19 odst. 2 zákona o azylu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 8. 2014, č. j. 3 Azs 75/2014-27 a komentářovou literaturu. Žalobce předpokládá, že cizinecká policie vyšla z § 3d ve spojení s § 87a odst. 3 zákona o azylu, tedy že se na žalobce jakožto osobu, která podala další opakovanou žádost, nevztahují práva, která by měl jako žadatel o mezinárodní ochranu. Podle žalobce však přesto měl být respektován § 19 odst. 2 zákona o azylu. Proti správnímu vyhoštění ze dne 17. 6. 2021 podal žalobce odvolání, rozhodnutí tak není pravomocné. Žalobce nicméně připustil, že spisového materiálu cizinecké policie vyplývá, že mu bylo dne 21. 6. 2018 uloženo prefekturou Udine v Itálii správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu 5 let. Postup cizinecké policie lze označit přinejmenším za předčasný. Policie měla vyčkat s kontaktováním zastupitelského úřadu přinejmenším do rozhodnutí soudu o žádosti o odkladný účinek.
23. Žalobce se z uvedeného důvodu obává o zdraví své a své rodiny. Podle žalobce se jedná o nové skutečnosti, které jej mohou kvalifikovat pro udělení mezinárodní ochrany. Nelze přitom přehlédnout ani aktuální vývoj na Kubě, kde dochází k nové vlně protestů, které jsou masivně potlačovány. Dále žalobce poukázal na své předchozí politické aktivity, které ve stručnosti již popsal ve vlastnoručně psaném vyjádření přiloženém k žalobě. K této otázce přiložil 6 snímků (print-screenů) ze svého profilu na sociální síti Facebook, které mají podle něj dokládat, že v letech 2019 a 2020 sdílel protirežimní stanoviska, zejména od skupiny Cuba Decide, s níž se asociuje.
24. V dalším doplnění žaloby doručeném dne 5. 8. 2021 zástupkyně žalobce uvedla, že po seznámení se s podklady ve spise je nucena konstatovat, že ačkoliv byl žalobci předložen formulář ve španělském jazyce, poučení na druhé straně bylo v jazyce anglickém. Není zřejmé, zda byl žalobce poučen i jinak. Žalobce sice anglickému jazyku rozumí, ale plyně

jej neovládá, jeho angličtina se pohybuje spíše na úrovni A2-B1. V předchozích řízeních o mezinárodní ochraně žalobce uváděl, že se dorozumí pouze španělsky. Je proto lichý argument žalovaného, že žalobce byl řádně poučen. Toto pochybení je zásadního charakteru.

25. Dále žalobce uvedl, že je třeba přihlížet k důvodům, které uváděl již v minulosti, nelze přehlížet azylovou „historii“, zvláště jedná-li se o bývalého azylanta. Mezinárodní ochrana byla žalobci v roce 2015 udělena s ohledem na obecnou politickou situaci a stav lidských práv na Kubě. Žalobcem tvrzenou diskriminaci žalovaný nijak nezohlednil. Nelze přehlédnout ani zásadní posun žalovaného v náhledu na žádosti žalobce. V rozhodnutí z roku 2019 ve věci jeho čtvrté žádosti žalovaný náhle argumentuje celkovou nevěrohodností žalobce. Rozhodnutí z roku 2019 ohledně situace na Kubě je v příkrém rozporu s tím, jak žalovaný hodnotil tamní situaci v roce 2015. V předchozích řízeních nevěrohodnost žalobce nezmínil. Žalobce se domnívá, že v průběhu let podává souvislý a konzistentní azylový příběh. Dále žalobce předložil aktuální lékařskou zprávu, kterou má být osvědčen jeho aktuální zdravotní stav (onemocnění související s virem HIV).
26. Žalovaný v následném vyjádření uvedl, že obě doplnění žaloby považuje za stěží pochopitelná, neboť žalobce požádal o dobrovolný návrat do země původu, oficiálně se tak stalo již před sepsáním druhého doplnění žaloby. K námitce, že poučení bylo v anglickém jazyce, žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce poučení vlastnoručně podepsal. Pokud měl problém s porozuměním, mohl požádat o přetlumočení. Žalovaný má za to, že se „azylovou historií“ žalobce dostatečně zabýval. Snímky ze sociální sítě jsou pouze sdílením příspěvků jiných osob a nemůže založit odůvodněné obavy z možného pronásledování. Podle jednoho ze snímků má daná skupina přes 9 tisíc členů, je nedůvodné se domnívat, že by se kubánské orgány zaměřovaly cíleně na žalobce jen proto, že sdílel příspěvky jiných osob. K tomuto sdílení navíc došlo již v roce 2019, pouze 1 příspěvek je z roku 2020. Znovu je navíc třeba zopakovat, že žaloba nemůže sloužit ke konstruování azylového příběhu, který žalobce nesdělil ve správním řízení.
27. Dále žalovaný sdělil, že v rámci úřední činnosti zjišťoval okolnosti namítané telekonference se zastupitelským úřadem Kuby. Na základě zjištěných skutečností považuje danou námitku za nepochopitelnou a pokus o fabulaci. Žalobce požádal prostřednictvím žalovaného o dobrovolný návrat. Vzhledem k zajištění žalobce cizinecká policie požádala kubánskou ambasádu o konzulární hovor, neboť žalobce nemá cestovní doklad. Konzulární hovor dopadl úspěšně a v současné době se čeká na vydání cestovního dokladu, poté bude možné realizovat samotný dobrovolný návrat. Žalovaný k vyjádření přiložil kopii žádosti žalobce o dobrovolný návrat ze dne 4. 8. 2021. podle žalovaného k porušení § 19 odst. 2 zákona o azylu, protože žalobce se nenachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. I pokud by soud přiznal žalobě odkladný účinek, na jeho postavení („cizinec“) by se nic nezměnilo.
28. S ohledem na žádost žalobce o dobrovolný návrat si soud vyžádal vyjádření samotného žalobce, zda trvá na projednání žaloby. Z podání doručeného soudu 24. 8. 2021 vyplynulo, že na žalobě trvá (žalobce uvedl, že žádá o politický azyl).
29. V reakci na vyjádření žalovaného se zástupkyně žalobce ohradila proti tvrzení, že nepostupuje v souladu s vůlí žalobce. K žádosti žalobce o dobrovolný návrat doplnila, že žalobce se (oprávněně) domníval, že není oprávněn setrvat na území ČR a že může každým dnem dojít k realizaci nuceného návratu. Za této situace požádal dobrovolný návrat, který

probíhá bez donucovacích prostředků a bez doprovodu cizinecké policie. Vidina návratu bez eskorty se žalobci jevila jako příznivější. Policejní doprovod by mohl způsobit rozruch a upoutat pozornost kubánských státních orgánů. V případě dobrovolného návratu má také možnost se po uplynutí poloviny doby zákazu vstupu požádat o vydání nového rozhodnutí a zrušení zbývající doby zákazu vstupu. Dále byl žalobce poučen, že v případě dobrovolného návratu žalovaný uhradí polovinu nákladů spojených s vycestováním. Uhrazení dlužné částky je přitom podmínkou pro jakoukoli další žádost o vízum. Žádost o dobrovolný návrat proto není nelogická. K tomuto podání zástupkyně žalobce doložila dokumenty související se zjišťováním okolností podání žádosti žalobce o dobrovolný návrat (komunikaci s oddělením dobrovolných návratů žalovaného a s cizineckou policií), a formuláře cizinecké policie ze dne 17. 6. 2021 související se zjišťováním totožnosti žalobce.

30. V doplnění žaloby doručeném dne 7. 9. 2021 žalobce poukázal na další informace související s aktuální situací na Kubě. Podle těchto informací byly zadrženy stovky lidí a policie obklíčila domy aktivistů. Policie demonstranty mlátí a stříká na ně pepřovým sprejem. Podle médií se jedná o největší protesty za poslední desetiletí. Dále žalobce poukázal na zprávy týkající se pandemie Covid-19 na Kubě a s tím související kolaps zdravotnických zařízení. Pandemie má hluboký dopad i na hospodářský a sociální život. Dále žalobce doplnil, že v roce 2011 zemřela ve vězení jeho trans přítelkyně a odkázal k tomu na internetovou zprávu. Doložil také další 4 snímky ze svého profilu na síti Facebook zachycující sdílení příspěvků zejména členů skupiny Cuba Decide a aktuální lékařskou zprávu.
31. V doplnění žaloby doručeném dne 13. 9. 2021 žalobce zaslal článek ze serveru Washington Blade ze dne 17. 7. 2021, který se věnuje účasti LGBT osob na červencových protestech. Článek odkazuje na obecnou situaci LGBT osob a ustanovení trestního zákoníku „ley peligro“, který zavádí trestný čin „předčasné (pre-delikventní) sociální nebezpečnosti“. Toto ustanovení je často používáno k potlačování disidentních názorů a je diskriminačně využíváno vůči trans komunitě, pokud nemohou najít zaměstnání.

IV. Jednání před soudem

32. Při jednání konaném dne 16. 9. 2021 účastníci setrvali na svých stanoviscích a zopakovali svá podání učiněná již dříve v písemné podobě.
33. Soud při jednání provedl důkaz žalobcem předloženými snímky ze sociální sítě Facebook, z nichž zjistil, že se jedná o sdílení příspěvků vytvořených jinými osobami, zejm. skupinou Cuba Decide. Tyto příspěvky byly sdíleny v letech 2019-2020, z profilu „J. P.“. Dále soud provedl důkaz aktuálními lékařskými zprávami ze dne 27. 7. 2021 a ze dne 18. 8. 2021, které potvrzují, že žalobce je HIV pozitivní. Z obou zpráv zároveň vyplývá, že jeho stav je stabilizovaný, cítí se dobře a je asymptomatický.
34. K aktuálnímu vývoji na Kubě soud provedl důkaz žalobcem navrženými články ČTK. *Při protivládních protestech na Kubě zemřel demonstrant, nejméně sto lidí je ve vazbě*, ze dne 14. 7. 2021, (<https://zpravy.aktualne.cz/zahranici/pri-protivladnich-protestech-na-kube-zemrel-demonstrant-nejm/r~63aa0e76e45a11eb8fa20cc47ab5f122/> ; on-line přístup dne 16. 9. 2021) a Lenka Glisníková, *Fotky: Takový odpor Kuba tři dekády neviděla. Lidé už toho mají dost*, ze dne 14. 7. 2021 (dostupné na: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/kuba-169661> ; on-line přístup dne 16. 9. 2021). Jakkoliv prosté novinové články mohou být

problematické z hlediska splnění všech standardů na informace o zemi původu, soud návrhu žalobce na provedení důkazu vyhověl s ohledem na skutečnost, že k namítaným protestům mělo dojít zhruba dva měsíce před jednáním a rozhodnutím soudu, s ohledem na tento časový aspekt nelze očekávat, že by k této situaci již existovaly standardní podrobné zprávy běžně používané v řízeních o mezinárodní ochraně. Z téhož důvodu a z téhož zdroje si soud opatřil z vlastní iniciativy informaci o aktuálním vývoji na Kubě, a to zprávu ČTK, Kateřina Motyčková, Měsíc po demonstracích povolila Kuba otěže, dopad na ekonomiku bude obrovský ze dne 8. 8. 2021 (dostupné na: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/mesic-po-demonstracich-povolila-kuba-oteze-dopad-na-ekonomiku-bude-obrovsky-171622>; on-line přístup dne 16. 9. 2021), z níž plyne, že situace na Kubě se již zklidnila a byly schváleny určité ekonomické reformy.

35. Žalobce ve svých písemných podáních dále odkazoval na řadu (převážně cizojazyčných) článků o situaci v zemi původu. Vzhledem k tomu, že výslovně nenavrhoval provedení důkazu celými články a zprávami, soud při jednání konstatoval, že je zohlední v rozsahu citací a shrnutí obsažených přímo v jednotlivých podáních. Zástupkyně žalobce s tímto postupem souhlasila a dokazování celým textem uvedených dokumentů nepožadovala.
36. Dále soud provedl k důkazu žalobcem navržené následující listiny, žádost o zjištění totožnosti ze dne 17. 6., z níž vyplývá, že ji žalobce odmítl vyplnit a podepsat, žádost zástupkyně žalobce ze dne 21. 7. 2021 o poskytnutí informací o postupu správního orgánu adresovanou Ředitelství služby cizinecké policie – z níž vyplývá, že se zástupkyně žalobce snažila zjistit okolnosti telekonference, která měla proběhnout dne 20. 7. 2021 mezi žalobcem a pracovníkem zastupitelského úřadu. Dále odpověď Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4. 8. 2021, v níž policie odkazuje na § 87a zákona o azylu s tím, že nedošlo k porušení práv žalobce, pokud policie činila úkony směřující k jeho vyhoštění. Dále dotaz zástupkyně žalobce ze dne 28. 7. 2021 adresovaný žalovanému oddělení dobrovolných návratů, v níž žádá o upřesnění pobytového statusu žalobce, a odpověď oddělení dobrovolných návratů ze dne 4. 8. 2021, podle které byl žalobce kontaktován pracovníky oddělení ke zvýšení informovanosti o možné realizaci dobrovolného návratu.
37. Dále soud provedl důkaz žádostí žalobce o dobrovolný návrat ze dne 4. 8. 2021, z níž vyplývá, že ji žalobce vlastnoručně podepsal. Žalovaný předložil při jednání také protokol o výsledku žalobce ze dne 16. 6. 2021, v rámci něhož bylo žalobci tlumočeno do anglického jazyka. Zástupkyně žalobce uvedla, že jí je tato listina známa.

IV. Posouzení žaloby soudem

38. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 6. 2021; žaloba byla odeslána dne 13. 7. 2021), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů.
39. Žaloba není důvodná.
40. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce svou žalobu opakovaně v průběhu soudního řízení doplňoval, musel se soud předně zabývat rozsahem přezkumu z hlediska žalobních bodů uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby.
41. Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve lhůtě

vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s., resp. ve spojení se lhůtou stanovenou zvláštním zákonem. V tomto případě je lhůta 15 dnů pro podání žaloby stanovena v § 32 odst. 1 zákona o azylu.

42. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011-239, č. 2929/2013 Sb. NSS, ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/200792, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007-407, či ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001-75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě předložit veškeré žalobní body (viz náleze ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, či ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, bod 39).
43. Na těchto závěrech nic nemění skutečnost, že se jedná o žalobu ve věci mezinárodní ochrany, v rámci níž správní soudy dovodily určité výjimky z procesních pravidel s ohledem na požadavky mezinárodního a unijního práva. V případě lhůty pro podání žaloby a uplatnění žalobních bodů v této lhůtě je však třeba na zachování lhůty trvat. Tento závěr lze (implicitně) dovodit např. z usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, který v rámci věci týkající se mezinárodní ochrany potvrdil obecná pravidla správního soudnictví pro uplatnění žalobních bodů. Téhož dne rozšířený senát vydal rozsudek ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, který se týkal lhůt pro uplatnění žalobních bodů, přičemž žádné výjimky z obecných pravidel správního soudnictví nestanovil.
44. Koncentrační zásada se s ohledem na č. 46 odst. 3 Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) neuplatní pouze ve vztahu ke zohlednění skutkových a právních novot (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). K prolomení koncentrační zásady však není důvod, pokud určité skutkové a právní argumenty představující samostatný žalobní bod mohly být tvrzeny již v žalobě, resp. v žalobní lhůtě.
45. Pokud tedy žalobce doplní žalobu po uplynutí lhůty pro podání žaloby o další argumenty, je třeba rozlišit, zda tyto argumenty pouze upřesňují či podrobněji rozvíjejí námitky uplatněné v žalobě, nebo zda nepřipustně rozšiřují žalobu o další žalobní body (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005-43, č. 685/2005 Sb. NSS).
46. Soud považuje za nepochybné, že žalobní bod uplatněný v doplnění žaloby ze dne 5. 8. 2021, v němž žalobce namítl, že byl poučen o povinnosti uvést všechny důvody přímo v žádosti o mezinárodní ochranu pouze v anglickém jazyce, nemá žádný předobraz v žalobě, jedná se tedy o žalobní bod nový. Žalobce byl přitom od počátku řízení zastoupen kvalifikovanou zástupkyní specializující se na věci mezinárodní ochrany. Zástupkyně žalobce nesdělila žádný objektivní důvod, proč nebyl příslušný žalobní bod uveden již v žalobě, ačkoliv tak nepochybně mohla učinit. Jakkoliv patrně pověřená zaměstnankyně zástupkyně žalobce si všimla jazyka poučení až při nahlížení do spisu, nelze tím omluvit skutečnost, že všechny námitky neuvedla již v žalobě. S ohledem na smysl kvalifikovaného zastoupení ve smyslu § 35 odst. 5 s. ř. s. bylo přitom na ní, aby se žalobce na všechny podstatné skutečnosti vyptala či je zjistila nahlížením do spisu. Bylo otázkou její procesní odpovědnosti, pokud podala žalobu až poslední den lhůty a

neponechala si tak prostor pro případné doplnění důvodů v rámci žalobní lhůty. Nelze proto než uzavřít, že předmětná žalobní námitka je opožděná.

47. V této souvislosti soud také podotýká, že námitka poučení v jazyce, jemuž žalobce (tvrzeně) nerozumí, není námitkou, k níž by měly správní soudy přihlížet z úřední povinnosti. V této souvislosti lze odkázat např. na usnesení NSS ze dne 27. 5. 2021, č. j. 7 Azs 54/2021-42, v níž Nejvyšší správní soud označil takovou námitku za nepřípustnou, neboť nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem (viz bod 12).
48. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud doplňuje, že by předmětná námitka nemohla být úspěšná, ani pokud by byla včasná. Z poučení je zřejmé, že jej žalobce vlastnoručně podepsal, aniž by uvedl jakékoliv výhrady. Z listin předložených samotným žalobcem (souvisejících s ověřování jeho totožnosti), které soud provedl k důkazu při jednání, přitom plyne, že žalobce odmítl určité listiny podepsat, pokud k nim měl výhrady nebo s nimi nesouhlasil. Ze spisu nijak neplyne, že by měl žalovaný důvod se domnívat, že žalobce poučení neporozuměl. Krom toho, z rozhodnutí o správním vyhoštění založeném ve správním spise vyplývá, že žalobce s hlídkou policie při svém zadržení komunikoval v angličtině. Také z protokolu o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění, který žalovaný předložil při jednání, plyne, že žalobci bylo tlumočeno do anglického jazyka, aniž by vznesl vůči tomu výhrady.
49. Dále soud nepřisvědčil námitce, že měla být žádost žalobce posouzena jako opakovaná, a nikoliv jako další opakovaná. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí *„druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní“*.
50. Podmínku, že by neměla být zohledněna žádost, o níž bylo pozitivně rozhodnuto, zákon nestanoví. Citované ustanovení stanoví výjimku, kdy se žádost nezapočítává v rámci posouzení další opakované žádosti, pouze pro rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) zákona o azylu. Žalovaný tedy správně nezapočítal druhou a třetí žalobcovu žádost, neboť řízení o nich byla zastavena podle § 25 písm. j) zákona o azylu, protože nebylo možné zjistit místo pobytu žalobce. Čtvrtou žádost, která byla zamítnuta, však již bylo možné považovat za opakovanou, a to bez ohledu na to, zda byla meritorně posouzena nebo řízení o ní zastaveno [srov. čl. 41 odst. 1 písm. b) procedurální směrnice], a proto nynější pátá žádost byla oprávněně vyhodnocena jako další opakovaná.
51. Vyhodnocení žádosti jako „další opakované“ pak s sebou přináší určitá specifika pro průběh správního řízení.
52. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu platí, že žalovaný řízení o žádosti zastaví, pokud cizinec podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [viz výše citovaný § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona] a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností domnívat, že žadatel může být pronásledován či bude vystaven hrozbě vážné újmy.
53. K otázce opakovaných žádostí obecně soud nejprve připomíná některá základní východiska. Podle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 je *„[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [...] postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit*

hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

54. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „[s]právní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“
55. Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
56. Dále lze připomenout, že zákon o azylu mezi opakovanými žádostmi dříve nerozlišoval. Teprve od 18. 12. 2015 bylo zavedeno jejich členění na opakovanou žádost, tj. první z opakovaných žádostí, a po ní následující další opakované žádosti (k vývoji tohoto rozlišení viz např. rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38).
57. Při posuzování všech opakovaných žádostí se ovšem žalovaný zabývá stejnou otázkou – zda tu nejsou nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Důvod rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí tedy není v okruhu věcných problému, které se při rozhodování o nich řeší. Spočívá v tom, že cizinci nadále nesvědčí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ani práva a oprávnění s tím spojená (viz § 3d a § 87a zákona o azylu, srovnej také čl. 40 – 42 procedurální směrnice, přijímací směrnici, důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb. a rozsudek NSS č. j. 9 Azs 185/2017-38).
58. Předmětem nynějšího řízení tak je otázka, zda žalobce podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a zda se lze s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Soud se proto může v takovém řízení zabývat pouze tím, zda žalobcem uvedené skutečnosti představují

nové skutečnosti, které nebyly řešeny v předchozích řízeních a zda jsou vůbec takového charakteru, že by se mohlo jednat o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy osob žadatelů, tedy zda jsou ve vztahu k další opakované žádosti o azyl vůbec relevantní (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 Azs 17/2019-90). Jinými slovy, soud může v nynějším řízení pouze posoudit, zda byla další opakovaná žádost žalobce přípustná, nemůže ji zkoumat věcně.

59. V případě dalších opakovaných žádostí je proto nutné především posoudit, zda cizinec oproti předchozím žádostem uvedl nějaké nové skutečnosti či poukázal na podstatnou změnu okolností. Pokud žádné takové skutečnosti neuvedl, žalovaný je nemusí posuzovat znovu z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 Azs 175/2017-26).
60. V nyní posuzované věci žalobce neuvedl ve správním řízení skutečnosti vůbec žádné. Je tak třeba souhlasit s žalovaným, že pokud žalobce zůstal ve správním řízení zcela pasivní a neuvedl žádné důvody své další opakované žádosti, nemůže tuto svou liknavost „napravit“ až v žalobě.
61. V této souvislosti je třeba odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34). V posledně uvedeném usnesení NSS zdůraznil, že stěžovatel neměl spoléhat, že na něj § 11a odst. 3 zákona o azylu nedopadne (shodně usnesení NSS ze dne 27. 5. 2021, č. j. 7 Azs 54/2021-42). Ostatně i z § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu plyne, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě žalovaný umožní žadateli sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem (srov. např. usnesení NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 106/2020-22).
62. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).
63. Žalobci přitom v souladu se zákonem bylo umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně, této možnosti však žalobce nevyužil (k námitce nesprávného poučení viz výše body 41 až 48).
64. V této souvislosti lze odkázat také na již citované usnesení č. j. 6 Azs 175/2017-26, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy žalobce uvedl své obavy z návratu do

zemně původu až v žalobě, přičemž bylo zřejmé, že tyto skutečnosti mohl uvést již v řízení o první žádosti. Krajský soud podle Nejvyššího správního soudu v takové situaci postupoval správně, pokud se při přezkumu správnosti postupu žalovaného podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zabýval jen tím, co stěžovatel tvrdil ve své žádosti.

65. Soud vážil také dopady čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32, dovodil, že i za přímé aplikace dotčeného článku procedurální směrnice lze uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Současně zdůraznil, že „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Ústavní soud na základě ústavní stížnosti proti citovanému rozsudku úvahy Nejvyššího správního soudu dále korigoval a rozvedl v tom směru, že může existovat množství ospravedlnitelných důvodů, pro něž žadatel o mezinárodní ochranu nesdělí správnímu orgánu všechny rozhodné skutečnosti. Mezi takové ospravedlnitelné důvody Ústavní soud zařadil například to, že „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).
66. V rozsudku č. j. 1 Azs 288/2020-27 pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice neobsahuje požadavek, aby soudy ve správním soudnictví postupovaly *ex officio* a aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Takový postup by byl v rozporu s výše citovanou konstantní judikaturou, která zásadně vychází z premisy, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, který je povinen označit azylově relevantní důvody, přičemž není úkolem správního orgánu (tím spíše pak správního soudu), aby za něj tyto důvody domýšlel.
67. S ohledem na žalobní tvrzení soud neshledal, že by zde existovaly ospravedlnitelné důvody, pro které žalobce nemohl uplatnit důvody již v žádosti o mezinárodní ochranu. Na posuzovanou věc nelze vztáhnout analogicky závěry rozsudku ze dne 2. 12. 2014 ve věci A, B, C, spojené věci C-148/13 až C-150/13, ve kterém Soudní dvůr uvedl, že v případech tvrzené homosexuální orientace nelze dovozovat závěr o nedostatečné důvěryhodnosti prohlášení dotčeného žadatele o azyl na základě pouhé skutečnosti, že se své tvrzené homosexuální orientace nedovolával při první příležitosti, která mu byla poskytnuta. Tato výjimka z obecného pravidla čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. kvalifikační směrnice), zohledňuje, že se jedná o intimní otázku, o které mohou mít žadatelé problém hovořit ihned při první příležitosti. V případě žalobce se však o takovou situaci nejedná, důvod založený na trans gender

identitě žalobce opakovaně uplatňoval ve svých předchozích čtyřech žádostech. Soud proto neshledává ospravedlnitelný důvod, proč jej neuvedl nyní v páté žádosti a dovolává se jej až v žalobě.

68. Soud proto nemohl přezkoumávat důvody, které žalobce nově tvrdil až v žalobě z toho úhlu pohledu, že by tak byla zhojena jeho pasivita ve správním řízení a že by tak soud nově poprvé posuzoval, zda žalobcem nově tvrzené důvody přinášejí dostatečnou „přidanou hodnotu“, aby odůvodnily meritorní posouzení. Žalobce tedy nemůže v žalobě nově uplatněnými důvody zpochybnit závěr žalovaného, podle kterého v další opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany.
69. Zároveň je ovšem třeba dodat, že byť žalovaný zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy žádosti, zároveň je povinen posoudit, zda nedošlo ke změně okolností v zemi původu. I kdyby žadatel formálně neuvedl nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, ale žalovaný by ze zpráv o zemi původu zjistil zásadní změnu v situaci v zemi původu, nemohl by považovat žádost za nepřijatelnou (viz rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-26). Jinými slovy, i když žadatel sám na změny v zemi původu neodkáže, žalovaný musí učinit úvahu, zda v zemi původu nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.
70. Rozsah této úvahy bude nicméně závislý právě na informacích o zemi původu. Soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný vycházel z aktuálních informací o zemi původu žalobce (souhrnné zprávy OAMP, na které žalovaný odkazuje, obsahují posouzení situace na Kubě z řady různých zdrojů, které vyhovují požadavkům kladeným na informace o zemi původu v řízeních o mezinárodní ochraně, což ostatně žalobce nezpochybňoval), které byly součástí spisového materiálu. Je zřejmé, že v dané věci si byl žalovaný vědom povinnosti zjistit, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a otázku situace v zemi původu před vydáním rozhodnutí také náležitě zjišťoval, přičemž použité zprávy o zemi původu zahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Byť by bylo vhodnější, aby žalovaný svou úvahu v tomto směru více rozvedl, soud nepovažuje odůvodnění napadeného rozhodnutí i přes jeho stručnost za nezákonné ani nepřezkoumatelné, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce v tomto směru nic ve správním řízení netvrdil a ze shromážděných zpráv skutečně nevyplývá, že by se situace na Kubě od roku 2019, kdy byla meritorně posouzena poslední předchozí žádost žalobce, změnila způsobem, který by odůvodňoval meritorní posouzení (srov. již citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 15/2019-26, nebo rozsudek 1. 4. 2021, č. j. 2 Azs 383/2020-24, bod 22).
71. Učinil-li žalovaný závěr, že žádné relevantní změny v zemi původu neshledal, bylo na žalobci, aby tento závěr žalovaného relevantním způsobem zpochybnil (srov. usnesení NSS ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Azs 116/2018-28, bod 10). Pouze z tohoto úhlu pak soud mohl posoudit převážnou část žalobních námitek. Jinými slovy, zůstal-li žalobce ve správním řízení pasivní, mohl v žalobě napadnout pouze závěr, zda žalovaný splnil svou povinnost z úřední povinnosti přezkoumat případné relevantní změny v zemi původu. Tato jeho povinnost však byla limitována tím, že žalobce mu neumožnil svou pasivitou přesnější zacílení. Žalovaný proto správně zohlednil informace, které měl o žalobci z předchozích řízení a shromáždil informace nejen o obecné bezpečnostní situaci na Kubě, ale také

postavení sexuálních menšin a to včetně transsexuálních osob, o nichž daná zpráva na několika místech pojednává.

72. Žalobní námitky podle soudu závěr žalovaného o tom, že od roku 2019 (tj. od posledního meritorního posouzení žalobcovy čtvrté žádosti) nedošlo na Kubě k takovému zhoršení situace, které by odůvodňovalo meritorní posouzení, účinně nezpochybnily. Žalobce argumentuje relativně obecně tím, že transgender osoby jsou na Kubě diskriminovány či že jim jsou v některých případech ukládány pokuty (i podle tvrzení žalobce netrvá zadržení policií déle než jeden den). Z těchto tvrzení však neplyne závěr, že by tvrzené okolnosti dosahovaly intenzity pronásledování. Nikoliv každá diskriminace může být považována za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Především však žalobce netvrdil ani nedoložil, že došlo k relevantní změně od dob posledního posouzení jeho čtvrté žádosti. V tehdejší řízení byla otázka, zda na Kubě dochází k pronásledování transgender osob nebo zda jim hrozí vážná újma meritorně posouzena. Toto rozhodnutí měl žalobce možnost napadnout žalobou, avšak neučinil tak. V nynějším řízení však již předmětem přezkumu tehdejší rozhodnutí být nemůže. Stejně tak byla v tehdejší řízení posouzena otázka dostupnosti zdravotní péče, včetně dostupnosti léčby HIV pozitivní osob. Ani v tomto ohledu žalobce netvrdil žádnou změnu, ať již z hlediska situace v zemi původu nebo jeho zdravotního stavu. Podle doložených lékařských zpráv, je žalobcův zdravotní stav stabilizovaný, žalobce je asymptomatický.
73. Při hodnocení závěrů žalovaného o situaci na Kubě soud vyšel rovněž z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu. A to zejm. rozsudku ze dne 1. 4. 2021, č. j. 2 Azs 383/2020-24, který se zabýval dostupností zdravotní péče na Kubě a podle kterého žádné zjevné zhoršení standardu zdravotní péče v poslední době z obecných zpráv o situaci v zemi původu ani z jiných dostupných informací o Kubě zjevně neplyne. Dále usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 4 Azs 83/2020-52, podle kterého ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vracejí do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. K nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází v případě některých opozičních aktivistů. Počet takových případů ovšem není příliš vysoký. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení neshledal ani že byl azylově relevantní nebezpečí hrozilo osobám s menšinovou sexuální. K témuž závěru Nejvyšší správní soud dospěl rovněž v rozsudku ze dne 11. 8. 2021, č. j. 1 Azs 424/2020-61, bod 11. Žalobcovo tvrzení, že postavení transgender osob je odlišné od osob s menšinovou sexuální orientací zůstalo pouze v obecné rovině. V usnesení ze dne 25. 1. 2021, č. j. 1 Azs 275/2020-29, pak Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval, že „podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany.“ S odkazem na recentní informace o zemi původu Nejvyšší správní soud dodal, že není známo, že by kubánské orgány jakkoli postihovaly neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se navrátili na Kubu.
74. Žalobní tvrzení tedy nebyla s to zpochybnit závěr žalovaného, že v zemi původu nedošlo k takové změně, která by odůvodňovala meritorní posouzení. Soud proto uzavřel, že žalovaný nepochybil, pokud řízení o žalobcově žádosti zastavil podle § 11a odst. 3 zákona

o azylu.

75. S ohledem na již výše zmíněný článek 46 odst. 3 procedurální směrnice se pak soud zabýval skutečnostmi, které nastaly až po podání žaloby.
76. Žalobce namítal, že na Kubě došlo v červenci 2021 k masovým demonstracím, při nichž byli někteří demonstranti zatčeni. Soud předně konstatuje, že události z července letošního roku se nijak přímo netýkají žalobce. Z informací o zemi původu provedených k důkazu při jednání pak vyplynulo, že situace se po protestech již zklidnila a byly přijaty určité ekonomické reformy, které reagovaly na požadavky demonstrantů. Současná situace na Kubě se tedy oproti situaci popsané výše v bodu 73 nezměnila natolik, že by odůvodňovala meritorní posouzení žalobcovy žádosti.
77. Dále žalobce namítal, že při telekonferenčním hovoru dne 20. 7. 2021 byla prozrazena jeho identita pracovníkovi zastupitelského úřadu Kuby. V této souvislosti soud předně neshledal porušení § 19 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého *„Ministerstvo, popřípadě další orgány veřejné moci, nesdělí žádným způsobem informace jakkoli se vztahující k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žadateli o udělení mezinárodní ochrany, azylantovi nebo osobě požívající doplňkové ochrany a nezíská informace o žadateli o udělení mezinárodní ochrany, azylantovi nebo osobě požívající doplňkové ochrany od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy; povinnost spolupráce mezi orgány veřejné moci České republiky a plnění povinností podle tohoto zákona tím není dotčeno.“* Jak ostatně žalobce sám připouští, s ohledem na skutečnost, že podal „další opakovanou žádost“ nesvědčí mu postavení žadatele o azyl.
78. Podle § 87a odst. 3 zákona o azylu platí, že *„[n]a žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který podal další opakovanou žádost, se nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů. Pro účely správního vyhoštění a zajištění se na tohoto žadatele o udělení mezinárodní ochrany hledí jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*
79. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, pro účely správního vyhoštění se na žadatele, který podal další opakovanou žádost, hledí jako na cizince ve smyslu zákona o pobytu cizinců. V takovém případě byla cizinecká policie oprávněna činit kroky k realizaci správního vyhoštění, tedy nepochybně i činit kroky k tomu, aby byl žalobci vystaven cestovní doklad, bez něhož by správní vyhoštění nebylo možné realizovat. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo ještě pravomocné. Cizinecká policie nepřistoupila namítaným krokem k výkonu správního vyhoštění, pouze činila kroky k tomu, aby mohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno, nabude-li právní moci. Krom toho, sám žalobce připouští, že mu bylo správní vyhoštění uloženo rovněž v Itálii již v roce 2018. S ohledem na úpravu ve směrnici 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tzv. „návratová směrnice“) je přitom zřejmé, že se jedná o zákaz vstupu na území všech členských států EU (blíže viz rozsudek NSS ze dne 26.8.2013, čj. 8 As 6/2013 – 33).
80. Obdobně nelze žalobci přisvědčit, že měla cizinecká policie vyčkat rozhodnutí soudu o jeho žádosti o odkladný účinek v nynějším řízení. Jak již soud vysvětlil v usnesení ze dne 12. 8. 2021, č. j. 45 Az 16/2021-49, žalobce by návrhem na přiznání odkladného účinku nemohl docílit toho, aby mohl na českém území setrvat až do právní moci rozhodnutí soudu o jeho žalobě, neboť takové oprávnění jako žadatel, který podal další opakovanou žádost, nemá. Z tohoto důvodu soud přistoupil k vydání předběžného opatření, kterým

žalovanému uložil, aby do pravomocného rozhodnutí soudu této věci zajistil strpění pobytu žalobce na území České republiky. Tím však nebyla žalobci přiznána všechna práva, která s postavením žadatele o mezinárodní ochranu souvisí.

81. Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku, že měl žalovaný zohlednit zranitelnost žalobce v důsledku identity „HIV-pozitivní transgender ženy“. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva, na kterou žalobce odkázal, se týkala nesrovnatelných situací a jiných kontextů. Zranitelnost žadatele se v kontextu mezinárodní ochrany projevuje spíše ve faktickém přístupu, např. v rámci zajištění, příp. z ní mohou vyplývat specifické požadavky na osobu, která vede pohovor či tlumočnicka. Specifické požadavky si nepochybně vyžaduje také jednání v rámci řízení s dětmi nebo osobami duševně nemocnými. Žalobce však netvrdí, že by u něj byla přítomna taková duševní nemoc, která by mu znemožňovala nebo zhoršovala orientaci v tom, co se děje ve správním řízení a jak má reagovat. Žalobce nepatří do výslovně (byť demonstrativně) vyjmenovaných kategorií zranitelných osob, jeho tvrzená zranitelnost z důvodů, které uvádí, nesvědčí o tom, že by nebyl schopen pochopit průběh řízení, v němž ostatně není nováčkem. Tvrdí-li žalobce, že měla být zohledněna jeho zranitelnost jako „HIV-pozitivní transgender ženy“ soud neshledal konkrétní krok či kontext, v němž tak měl žalovaný učinit. Z tvrzené zranitelnosti nelze dovozovat nárok na mezinárodní ochranu (nemůže se jednat o další v § 12 zákona o azylu neuvedený důvod), ani výjimku z posouzení podmínek, za kterých lze věcně přezkoumat opakovanou či další opakovanou žádost. Soud neshledal, že by s ohledem na povahu a obsah řízení měla být tvrzená zranitelnost nějak zohledněna, žalovaný proto nebyl povinen výslovně zdůvodňovat, zda žalobce považuje za zranitelnou osobu a jaké z toho plynou důsledky. Neučinil-li tak, není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
82. Soud neshledal rozhodnutí žalovaného ani vnitřně rozporné. Jak správně poukázal žalovaný, tvrzená rozpornost spočívá v tom, že žalobce nepřipadně směšuje část napadeného rozhodnutí, kde žalovaný rekapituloval předchozí řízení, a část, v níž vyjádřil důvody samotného rozhodnutí.
83. Soud neshledal žalobní námitky (ve výše vymezeném rozsahu, který mohl přezkoumat) důvodnými a neshledal porušení právních předpisů ať již vnitrostátních, unijních nebo mezinárodních, na které žalobce v úvodu žaloby poukazoval. Žalovaný nepochybil, pokud řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 11a odst. 3 zákona o azylu.
84. Závěrem soud podotýká, že žalobce měl v minulosti možnost využít opravných prostředků, ale k řešení své pobytové situace se stavěl po dobu několika let zcela pasivně. Jak vyplývá z rozhodnutí o správním vyhoštění, o mezinárodní ochranu požádal zpravidla poté, kdy byl na základě dublinského řízení vrácen z jiného členského státu do ČR. Také nyní požádal o mezinárodní ochranu až poté, kdy byl zadržen policií a bylo mu uloženo správní vyhoštění. V tomto kontextu se soud nemůže nepozastavit nad vyjádřením žalobce v průběhu jednání před soudem, kdy žalobce uvedl, že podal žádost o dobrovolný návrat z toho důvodu, že když nebude mít eskortu (na rozdíl od vyhoštění), může při mezipřistání v jiném státě opět utéct. Takto otevřeně deklarovaná neúcta k právnímu řádu je přinejmenším zarážející.

III. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

85. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
86. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. září 2021

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně